

Publicerad 2013-11-16 08:08 av Valkyria-Fatale

skilsmässa, skilda världar, separation, livet, kärleken, olycka, sorg, sanning, falskhet, lögner, smärta

Skilda världar

10 år i ett vitt skal på 240 kvadrat. Är bara ytligt, där inne man slava och serverade typ mat. Två skilda världar, där levde jag. Han levde lyx och jag var under hans lag. Fostrade barn, både hans och mina egna. Bodde under fint tak, men vi var livegna. Med mössan i hand fick jag be och böna. När mina pengarna tröt, fick jag av honom låna tusen sköna. Mitt liv, min tid och energi jag dig gav. Var det kärlek säg, i ditt förskönade hav. En falsk bild utåt till alla du utmåla. Där inne satt du ofta och vröla och skåla.

Jag slet som ett djur, tog hand om familj och hus. Rensade rabatter och sopade grus. Där inomhus satt du och gotta dig i soffan. Inte en tanke du hade att göra en uppoffran. Åren gick och jag sakta dog. Mitt inre jag låstes och jag ej längre log. Du tog sakta död på den livsglädje som fanns. Jag levde i mörker, som i en slags trans. Jag lämnade dig en dag där på hösten. Du blev arg och gorma med rösten. Du låste mig ute och slog mig i vrede. Nu var jag på väg in i ett nytt livsskede.

Fattig och skör och lurad av dig. Ditt enda mål nu var att svartmåla mig. Med pengar och makt du mitt liv började jaga. Allt för att dig själv till socialen behaga. Du gled med din merca och skrattade åt min misär. Jag som var ditt barns mamma, den som du en gång hållit så kär. Detta hjärta du nu slitit i små bitar. Hoppas du är nöjd, när du gång på gång mig "nitar". Du har tagit mitt liv, mitt hjärta, min skatt. Du har orsakat mig så mycket skit, så mycket smärta, men du bara ler glatt. Din människosyn och ditt sätt är bedrövligt. Ta av dig kostymen, kom ner på jorden, det är dig behövligt!

Jag lovar och svär att aldrig mer din typ möta. Jag klarar mig själv, mina barn, och livet mitt eget kan sköta. Vad gör det mig att inte få leva i guldets glimrande värld. För mig är det viktigare att ha en sann och bra livsfärd. Tomma skal och falska leenden är ingen lycka för mig. Materialism är det enda som lockar dig. Jag är en stark och äkta finsk kvinna. Du ska veta att du över mig aldrig nånsin kommer vinna. Om 8 år så slipper jag dig helt. Fram tills dess får det bli så där stelt. Sanningen kommer alltid fram ändå. Men fortsatt du bara mig att "slå". En dag fram på vårens kant, kommer jag dig ändå att klå. En mamma tar man inte bort bara så där. Dina lögner kommer uppdagas då och där.

Du tror du gör rätt, men ack så fel du har. Din livssyn, din människosyn dig förblindat har. Ta av dig kostymen, lossa på slipsen och begrunda dina tankar. Din ytlighet, din falskhet gör att ditt hjärta åt fel håll bankar. I stundens svaga timma, se dig i spegeln, öppna ditt sinne. Någonstans där finns kärlek, medmänsklighet, bevarat i ditt minne. Tänk på vad du gör, vem det egentligen är du skadar. Ta på dig glasögonen, och syna ditt inre med radar. Detta mammahjärta du försöker att knäcka. Jag säger dig, att nu får det räcka. Jag är stark, jag är kvinna, jag är den nya sanne. Jag reser mig alltid, det säger jag banne! Är inte rädd för att för alla berätta. Min sanning, min story, den som är den rätta.

Bildkälla: Privat bild (upphovsrätten är min) från mitt Instagramkonto
<https://www.instagram.com/kristina0179/>

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Valkyria-Fatale med Poeter.se id #46130 innehar upphovsrätten